

Nguyễn Đạo

Cái Bụng của Ông Cú Gờn

Một

Ông bạn mới quen ở Sài Gòn, cũng chỉ quen trước đây nửa giờ thôi trong một quán cà phê lụp xụp vỉa hè, làm nghề chạy xe ôm. Tự dưng, chở tôi đi nhằm lúc xe đang tới khúc vắng bỗng quay lại hỏi:

- Ông có nghe nói chuyện cái bụng của ông Cú Gờn không?
- Ờ... không! Tôi trả lời ồm ờ vì không muốn sập vào cái bẫy nào mà có thể ai đó đã cài sẵn cho mình sập vào, hoặc có khi phải nghe chuyện tầm phào thiên hạ cũng mệt đầu lắm.
- Chứ hồi nãy ông không nói là ông hành nghề điện tử điện toán gì đó sao?
- Ừ, thì tôi có nói vậy. Tôi vẫn cứ nhát gừng đề phòng.
- Vậy sao ông không biết ổng?
- Cái ông gì đó, ông nói tôi tên còn chưa biết là ai, làm sao tôi biết được cái bụng với cái dạ hay đầu mình tay chân gì của ổng. Đường Sài Gòn bụi bặm quá mà phải há miệng nói chuyện hoài nên tôi có hơi quạu chút ít.
- Máy đũa nhỏ nhà tôi nói, muốn biết chuyện chi, chuyện trên trời dưới đất, cứ xách cái hộp Computer ra gõ vào mấy cái là ông ấy đều trả lời được hết. Bụng ông ấy chứa đầy chữ của thiên hạ.

Tôi chợt ngộ ra. Cái ông mà chuyện gì cũng biết, rành rẻ mọi sự đời, mà ông bạn mới quen tôi nói có tên là ông Google. Tôi biết ông, biết rành nữa là khác. Ông từng là ân nhân của tôi trong nhiều trường hợp, nhưng mà tôi cũng ớn ông ấy lắm.

Hai

Anh Paul, bạn tôi và cũng là đồng nghiệp. Vợ anh tuần này đi vắng nên hôm nay anh phải về nhà sớm để đón con gái đang đi học ở trường. Bỗng dưng anh nhận tin nhắn của con gái: „Ba ơi, hôm nay mình ăn gì. Con thèm ăn Pfannkuchen. Về nhà ba làm cho con ăn nghe“. Pfannkuchen là loại bánh trông hình thù giống như bánh xèo của Việt Nam, chỉ làm bằng bột, chiên lên nhưng ăn với táo xay nhuyễn và nấu đặc lên (Đức: Apfelmus) chứ không phải nước mắm hay nước tương. Bánh Pfannkuchen rất thông dụng và dễ làm nên ít khi thấy bán tại các nhà hàng. Anh Paul cũng thích ăn bánh này lắm nhưng chưa làm bao giờ. Anh trả lời cho con gái an tâm là anh sẽ làm bánh đó. Hai cha con vừa về tới nhà, con gái lại nhỏng nhẻo nói: Ba nhớ làm bánh ngay, con chạy bộ và tập thể dục chừng nửa tiếng sau sẽ về, sau đó là tắm rửa và hẹn cùng bạn học bài. Khoảng một giờ nữa là mình ăn nghe ba. Xem ra còn hơn một mệnh lệnh của xếp lớn.

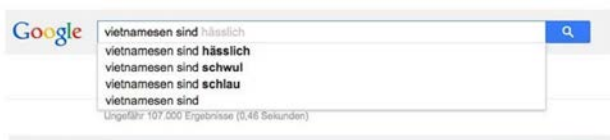
Anh Paul vào bếp và sực nhớ là từ nào đến giờ dù đã ăn bánh này nhiều lần nhưng chưa thực sự để mắt vào cách làm. Nhưng không sao, anh sẽ gọi điện thoại hỏi mẹ anh. Ra đường hỏi bà già, hỏi nhỏ anh đã nghe như thế. Mẹ anh cũng từng làm bánh này nhiều lần cho gia đình ăn. Gọi điện thoại nhưng không thấy ai bắt máy, từ số ở nhà đến số cầm tay. Xui xẻo thật! Anh sang bấm chuông nhà hàng xóm. Bên trái, bên mặt không có ai ở nhà. Tại sao cùng một lúc họ chết tiệt hết thấy. Phải làm sao đây, thật quá lúng túng?

Loay hoay chưa biết làm gì thì cô con gái cưng vừa chạy bộ trở về nhà. Ba đã làm xong bánh chưa ba? Anh Paul mới nói thật. Anh hỏi con có biết cách làm không? Thì về nhà hỏi con nít mà. Con gái không thèm trả lời anh, mà quạu quọ bỏ đi lên phòng. Anh Paul chạy theo và cố trăn tình với con gái là anh đã cố hết sức nhưng không có ai chỉ cho anh cả. Trong nghẹn ngào cô con gái cưng sảng giọng trả lời anh, tại sao ba không biết google! Ừ, nhỉ. Thế mà anh không nghĩ ra. Sau thời gian chiến tranh lạnh đó thì may thay chuyện đâu cũng vào đó. Hôm ấy ông Google là sứ giả hòa bình cứu trận chiến giữa hai cha con anh Paul – mà người thua cuộc thường là anh.

Ba

Nhưng không phải chuyện gì ông Google cũng biết hết. Không phải chuyện gì ông Google cũng biết đúng. Cháu Hoài Nam ở Hamburg các cơ đưa lên Facebook mấy câu nói của ông Google. Con gái tôi chỉ cho tôi xem và tôi đã cười ngất (vì tôi không có Account của Facebook). Tôi đã tự gõ bàn phím thử và thấy đúng như thế thật. Không tin bạn cứ thử đi.

Gõ vào bàn phím *Người Việt Nam là (Vietnamesen sind)*

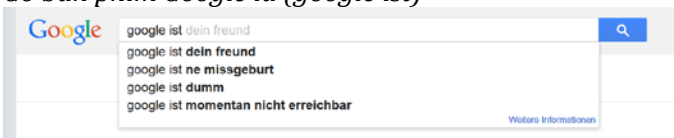
Thì Ông ấy ghi
Người Việt là xấu xa
Người Việt là đồng tính
Người Việt là khôn ngoan

Gõ bàn phím *Người Mỹ là (Amerikaner sind)*

Thì Ông ấy ghi
Người Mỹ là ngu dốt
Người Mỹ là béo phì
Người Mỹ là người Âu Châu (!)

Nhưng ông Google cũng được cái là ông không thiên vị
Gõ bàn phím *Google là (google ist)*

Thì Ông tự ghi
Google là bạn của bạn
Google là quái thai
Google là ngu dốt
Google lúc này không thể gặp được

Xem thế ông Google này thật quá hời hợt. Cái kho hiểu biết của Ông thật quá cạn cợt và nhiều sai lầm. Những tưởng Ông là loại người *trên thông thiên văn, dưới tường địa lý* nhưng kiến thức của Ông như thế thì quá mỏng. Ông biết nhiều biết rộng, nhưng

kiến thức này chỉ ở mặt ý thức cạn cợt. Đi sâu vào tạng thức của ông thì có khi ông nói tầm phào. Tôi vẫn tự hỏi là tại sao ông không có câu trả lời thành thật rằng: *Google xin chịu thua vì google không biết chuyện này.*

Bốn

Tôi đã nói, tôi phục ông nhưng tôi cũng ón ông ấy đến tận xương tủy. Chuyện riêng tư ông cũng xía vào. Ông ấy đứng đâu đó trong nhà người ta, vô hình đến độ không biết đâu mà mò. Nhà tôi người lạ đến tôi biết ngay, còn ông thì ông ngồi chễm chệ trong những máy tính của tôi, phòng nào góc nào cũng có ông, từ iPhone, iPad đến Tablet, Laptop... Ông biết tất cả, giờ nào, ngày nào tôi đọc sách gì? Tôi liên lạc với ai? Mật mã của tôi, vợ con tôi còn chưa biết, có khi ông ghi lại cả. Đáng sợ thật. Ông xâm phạm đời tư người ta quá. Độc địa hơn ông còn biết cả những ước muốn thầm kín khó nói ra của khách hàng của ông. Từ chuyện mấy nhà trí thức ăn cắp tài liệu cho luận án tiến sĩ đến chuyện ông chính trị gia thích coi ảnh khiêu dâm, mấy bà mệnh phụ tìm bạn trẻ v.v... ông đều ghi lại hồ sơ cả. Ông còn muốn trấn áp mọi lãnh vực. Sách báo còn nói là chừng mười năm nữa, ông và những đồng nghiệp của ông chi phối mọi lãnh vực trên thế giới. Để làm chi? Tôi nghiệm lại, các ông chỉ muốn biết là chúng tôi (những người vô tội chỉ muốn học hỏi thêm) và những đối thủ của ông muốn gì. Biết muốn gì để các ông có thể nắm đầu chi phối. Nếu không, mắc mớ gì mấy ông lại đi nghe lén điện thoại di động của bà Thủ Tướng Merkel và làm nhiều chuyện động trời khác. Trong cuộc cách mạng điện toán bắt đầu từ thế kỷ 20, ông là nhân vật số một. Đừng nói là mấy ông không biết vì sao mấy ông làm vậy. Tôi biết, bạn bè của tôi cũng biết. Dễ ợt, đó là tại vì ba thứ độc tham sân si đã thấm sâu vào mấy ông, mà cái tham là cái dẫn đầu. Thấy chưa, chưa chắc chuyện gì ông cũng biết hơn chúng tôi!

Năm

Tôi muốn kể riêng cho Ông Google nghe câu chuyện ở xứ tôi. Xứ tôi có một người cao ngạo cỡ như Ông. Đó là ông Cao Bát Quát, sinh năm 1809 ở Gia Lâm, Bắc Ninh (Gia Lâm nay thuộc Hà Nội). Năm ông ấy 22 tuổi đã thi đậu Á Nguyên trường thi Hà Nội, làm quan đến chức Lang Trung. Năm 1841 làm Sơ Khảo trường thi Hương tỉnh Thừa Thiên. Thấy có bài thi quá hay nhưng lại có 9 chỗ phạm húy (dùng những chữ phạm tên của Vua), ông muốn cứu nên sửa lỗi mấy quyển thi ấy. Sự việc bị lộ, bị xử vào tội chết. Mến tài ông nên vua Thiệu Trị giảm tội xử tử cho ông thành „giảo giam hậu“, nghĩa là giam để xét sau. Sau ba năm ngồi tù, ông được sai theo đi phục dịch sứ bộ Đào Trí Phú đi công cán Tân Gia Ba (Singapore) và Giang Lưu Ba (Indonesia) để đóai công chuộc tội. Sau đó có thời gian ông làm vài chức quan nhỏ rồi xin từ chức về quê chịu tang cha và nuôi mẹ. Trong năm 1854 nhiều tỉnh miền Bắc hạn hán, châu chấu sinh sản tràn ngập phá hoại mùa màng, người dân hết sức cơ cực, triều đình thì lại không đóai hoài gì đến. Cao Bát Quát cùng những sĩ phu khác tập hợp nghĩa quân chống lại triều đình. Dưới trướng của minh chủ Lê Duy Cự ông được phong làm quân sư. Sau này sách vở của Triều đình nhà Nguyễn gọi phong trào này là Giặc Châu Chấu. Tuy phong trào này có giành được một số thắng lợi nhưng đến khi triều đình tập trung phản công thì quân khởi nghĩa thất bại lên miên. Cuối cùng thì ông tử trận. Vua Tự

Đức cho chặt đầu ông bêu rao khắp các tỉnh Bắc kỳ để thị uy và sau đó đem giã nhỏ quăng xuống sông (sự thật về cái chết của ông cũng có nhiều giả thuyết khác). Chuyện dài dòng chắc Ông Cú Gờn sẽ hỏi tôi, ông cụ Quát cao ngạo gì? Dạ thưa ông, thơ phú khẩu khí của cụ ấy thì tuyệt diệu, khó ai bì kịp - dù sau khi ông chết đi triều đình nhà Nguyễn đã cho tịch thu và đốt sạch, hiện nay chỉ còn lại rất ít. Ông là người thông minh, khí phách nên người đương thời từng xưng tụng ông là „Thánh Quát“.

Dân gian luôn truyền nhau huyền thoại về tính ngông này của cụ. Số là có hôm đẹp trời nào đó, Thánh Quát tự dung hứng chí tuyên bố:

*Trong thiên hạ có tất cả bốn bờ chữ,
Một mình tôi đã giữ hết hai bờ,
Anh tôi Bá Đạt và bạn tôi Nguyễn Văn Siêu giữ một bờ,
Còn một bờ phân phát cho cả thiên hạ.*

Ông Cú Gờn ơi. Hãy nhìn cuộc đời của ông Cao Bát Quát mà suy ngẫm, nếu ông cho là cả bốn bờ chữ thời nay đều thuộc về ông, thì coi chừng mang họa như ông Thánh Quát quê tôi đó. Vì tôi có mang ơn ông nhiều nên tôi chỉ cảnh cáo ông như thế mà thôi.

Nhưng này, Ông Cú Gờn ơi! Tôi còn có một chuyện rất phục ông. Tôi phục ông quá khi tôi ghi

Hạnh phúc là... (Glück ist...)

Thì ông trả lời: Hạnh phúc là điều duy nhất mà khi bạn chia sẻ thì bạn sẽ nhận được gấp đôi.

Tôi phục Ông lắm lắm. Chỉ mỗi câu nói ấy thôi tôi lại phục ông sát đất.

Đem chuyện này kể lại cho anh bạn Paul của tôi nghe, anh ấy phán ngay: *Thì tôi đã nói với ông rồi, Ra đường thì hỏi bà già, về nhà phải hỏi ông Cú Gờn!* (chắc tại vì Paul chỉ có Computer ở nhà thôi).

Hỏi ơi, ơi hỏi cái ông Cú Gờn ơi!

Bớt xía vô chuyện thiên hạ, sẽ sống đời thanh thoi (vô tư).

04.2014